

Konuşan Kapılar Köyü

Yavuz DEMİRKIRAN

Konuřan Kapılar Köyü

Yavuz DEMİRKİRAN

Doorwick köyünde her kapı konuşabilir. Her birinin kendine özgü bir kişiliği vardır. Bazı kapılar neşelidir ve sizi mutlu bir gıcırtila karşılar. Bazıları utangaçtır ve yalnızca fısıldar. Birkaçı ise biri onları çarpıp kapattığında yüksek sesle şikâyet eder. Kıvrıcık topuz saçlı ve sarı yağmurluklu meraklı bir kız olan Alice, hepsini dinlemeyi çok severdi. Boynunda kurdeleye bağlı küçük bir pirinç anahtar taşırdı, ne olur ne olmaz, bir kapının bir arkadaşına ihtiyacı olursa diye.

Alice her kapıyı adıyla tanırdı. En yaşlı kapı olan Büyük Meşe vardı; uzun ve geniş, koyu bal rengi ahşabı ve yuvarlak piring tokmak gözleriyle. Üst menteşesine eğri bir gri yün atkı sarardı ve rüzgâr onu çarptığında sık sık homurdanırdı. Bir de Pip vardı; büyük gözetleme deliği gözleri ve kırmızı kurdele fiyonklu, küçük gök mavisi bir yatak odası kapısı. Pip utangaçtı ve yüksek seslerden saklanırdı, ama Alice ona her zaman merhaba derdi.

Doorwick köylüleri meşgul insanlardı. Kapı aralıklarından tek kelime etmeden geçip giderlerdi. Kapıların arkalarından çarpılmasına izin verirlerdi. Hiç lütfen ya da teşekkür ederim demezlerdi. Kapılar üzölmeye ve unutulmuş hissetmeye başladı. Büyük Meşe iç çekti. Pip fısıldadı: “Kimse bizi dinlemiyor.” Neşeli kapılar bile merhaba diye gıcırdamayı bıraktı. Alice bu sessizliğı fark etti ve neyin yanlış olduğunu merak etti.

Bir sabah tuhaf bir şey oldu. Kimse tek bir kapıyı bile açamadı. Büyük Meşe sımsıkı kapalı kaldı. Pip kıpırdamadı. Doorwick'teki her kapı açılmayı reddetti. İnsanlar evlerinde mahsur kaldı. Kapıları çaldılar ve seslendiler, ama kapılar sessiz kaldı. Alice kulağını yatak odası kapısına dayadı ve küçük bir burnunu çekme sesi duydu. “Pip?” diye fısıldadı. “İyi misin?”

Pip'in küçük sesi titredi. “Çarpılmaktan ve görmezden gelinmekten yorulduk,” dedi küçük mavi kapı. “Kimse bize nazık davranmıyor. Bu yüzden biri bizi dinleyene kadar kapalı kalmaya karar verdik.” Alice'in içi sızladı. Kapıların nasıl hissedebileceğini hiç düşünmemiştir. Pip'e yardım edeceğine söz verdi. “Bir yolunu bulacağım,” dedi yumuşakça. “Ama önce anlamam gerek.”

Alice posta deliğinden Büyük Meşe'ye seslendi. Yaşlı kapının pirinç tokmak gözleri yavaşça kırıştı. “Biz kapıların da duyguları var,” dedi derin, gıcırtilı bir sesle. “Bize saygıyla davranılmasını isteriz. Nazik bir itiş, tatlı bir söz—tek istediğimiz bu.” Alice başını salladı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Büyük Meşe'den haberi yaymasını istedi: meydanda bir köy toplantısı yapılacaktı ve herkes davetliydi.

Herkesi meydana getirmek zordu. İnsanlar hâlâ kapalı kapıların arkasında mahsurdu. Alice her kapıyı çaldı ve planı anlattı. “Kapılar duygularını paylaşmak istiyor,” dedi. “Lütfen toplantıya gelin.” Kapılar tek tek, insanların sığabileceği kadar aralandı. Şaşkın görünerek meydanda toplandılar. Alice herkes onu görebilsin diye bir kasaya çıktı.

İlk önce Büyük Meşe konuştu. Gümüş posta deliği ağzı yavaşça hareket etti. “Biz kapıların duyguları var,” dedi. “Bizi çarptığınızda canımız yanıyor. Bizi görmezden geldiğinizde kendimizi görünmez hissediyoruz. Bize nezaketle davranılmasını istiyoruz.” Pip arkasından dışarı baktı. “Ben utangacım,” diye fısıldadı Pip. “Yüksek sesler beni korkutuyor. Ama önce siz merhaba dersiniz, ben de merhaba demek isterim.” Köylüler sessizce dinledi.

Alice herkesin de nasıl hissettiğini paylaşmasını istedi. Bir kadın hep acele ettiğini söyledi. Bir çocuk kapıların duyguları olduğunu bilmediğini söyledi. Yaşlı bir adam çarptığı için özür diledi. Kapılar dinledi. Büyük Meşe'nin pirinç tokmak gözleri yumuşadı. "Sizi tuzağa düşürmek istemiyoruz," dedi. "Sadece saygı görmek istiyoruz." Köylüler başlarını salladı. Anlamaya başlamışlardı.

Birlikte bir plan yaptılar. Nazik alışkanlıklar edineceklerdi. Yumuşakça çal. Yavaşça aç. Lütfen ve teşekkür ederim de. Çarpmak yerine iki elini kullan. Alice onlara küçük bir tekerleme öğretti: “Tak tak, nazikçe lütfen, yavaşça aç ve teşekkür et.” Köylüler birbirleri üzerinde pratik yaptı, eğilip hayali kapılar açarken gülüştüler. Huysuz kapılar bile bir gülümsemeye benzer bir şeyle gıcırdamaya başladı.

Ertesi sabah Alice erken uyandı. Parmak uçlarında Pip'in kapısına gitti ve yumuşakça çaldı. “Günaydın, Pip,” dedi. “Girebilir miyim?” Pip'in gözetleme deliği gözleri kırptı. Küçük mavi kapı mutlu bir gıcırtyla açıldı. “Günaydın, Alice!” diye cıvıladı Pip. “Hatırladın!” Alice sırttı. “Elbette hatırladım.” Kapıyı nazıkçe okşadı. “Açtığın için teşekkür ederim.”

Doorwick'in her yerinde kapılar açılmaya başladı. Büyük Meşe fırıncıya ardına kadar açıldı; fırıncı, “Teşekkür ederim, Büyük Meşe,” dedi. Yaşlı kapının pirinç tokmak gözleri parladı. “Rica ederim,” diye gürlledi. Pip çocuklara kapıyı açtı; çocuklar merhaba diye fısıldadı ve kapı koluna yeni bir kurdele bağladı. Bütün köy yeniden hareket ediyordu, ama bu kez nezaketle. Kapılar görüldüklerini ve duyulduklarını hissetti.

Köylüler yeni alışkanlıklarını sürdürdü. Yumuşakça çaldılar ve yavaşça açtılar. Lütfen ve teşekkür ederim dediler. Bir kapı şikâyet ederek gıcırdadığında dinlediler. Alice'in pirinç anahtar kolyesi, sözlerinin simgesi oldu: her kapıya saygıyla davranmak. Kapılar da karşılık olarak herkesi neşeyle karşıladı. Doorwick, her kapı aralığının bir arkadaşı olduğu köy olarak tanındı.

Alice elinde Pip'in kırmızı kurdelesıyla ön basamakta oturdu. Küçük bir nezaketin her şeyi nasıl değiştirdiğini düşündü. Büyük Meşe yumuşakça gıcırdadı. “İyi iş çıkardın, Alice,” dedi. “Duygularımızı paylaşmamıza yardım ettin.” Alice aralık dişli gülümsemesiyle gülümsedi. “Hepimiz yaptık,” dedi. “İşbirliği ve saygı herkesi daha mutlu eder.” Güneş, Doorwick'in konuşan kapılarının üzerinde parlıyordu.

O günden sonra Doorwick köylüleri kapıların da duyguları olduğunu hatırladı. Her gün nazik alışkanlıklar uyguladılar. Yumuşakça çaldılar, yavaşça açtılar ve her zaman teşekkür ettiler. Ve bir kapı huysuzlanırsa, biri “Ne oldu?” diye sorup dinlerdi. Nezaket ve saygı, herkesin duygularını paylaşmasına ve iyi geçinmesine yardımcı oldu. Ve bu, konuşan kapılar köyünün hikâyesidir.

Alice hâlâ kurdeleye bağlı küçük pirinç anahtarını takıyor, ne olur ne olmaz, bir kapının bir arkadaşına ihtiyacı olursa diye. Her kapının—neşeli, utangaç ya da huysuz—duyulmaya değer bir sesi olduğunu biliyor. Ve Doorwick'te her kapı aralığı bir arkadaşdır. Kapılar hâlâ konuşuyor ve insanlar hâlâ dinliyor. Çünkü birbirimize nezaketle davrandığımızda herkes kendini evinde hisseder. Ve bu, hepsinin en güzel duygusudur.